

Warszawa, 1 października 1934 r.

URZĄD PATENTOWY

TEKA

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 20394.

Kl. 71 a, 27107.

21/44

Franz Hassel
(Chemnitz, Niemcy)
i Müller & Franke A. G.
(Limbach, Niemcy).

Wymienny nawierzchnik do obcasów, zwłaszcza do obcasów obuwia damskiego.

Zgłoszono 14 listopada 1932 r.

Udzielono 14 sierpnia 1934 r.

Pierwszeństwo: 11 kwietnia 1932 r. (Niemcy).

Wynalazek dotyczy wymiennego nawierzchnika do obcasów, nakładanego prostopadłe do powierzchni obcasa i zabezpieczanego zapomocą rygła, który przechodzi przez otwory płytki trzymakowej i płytki nawierzchnika. Wymienny nawierzchnik według wynalazku nadaje się w szczególności do obcasów obuwia damskiego, w których ze względu na małe rozmiary, a zatem i na brak miejsca, zadanie umocowania nawierzchnika na obcasie jest nader trudne do rozwiązania.

W celu rozwiązania tego zadania proponowano umieszczenie na środkowej części nawierzchnika wystającego czopa, który zostaje wprowadzony do odpowiedniego wgłębienia obcasa. Konstrukcja ta posiadała jednak tę niedogodność, że powierzchnie obcasów trzeba było specjalnie przygotowywać, wskutek czego obcas był osłabiony, a ponadto nawierzchnik musiał mieć stosunkowo wysoką część środkową. Wykonywano również nawierzchnik wewnętrzny wydrążony, przyczem zewnętrzne

brzezi trzymaka wystawały, aby nawierzchnik mógł być nasuwany na nie. Wskutek występujących przytem deformacji, a zatem i szkodliwych naprężeń, trwałość nawierzchnika była bardzo mała. Te szkodliwe naprężenia wywoływały również niedokładne przyleganie nawierzchnika. Próbowano więc zaopatrzyć nawierzchnik np. w środkowy występ, który przy nakładaniu nawierzchnika na trzymak przechodził przez wcięcie w tymże trzymaku; następnie występ był zaginany i zaciskany w czasie chodzenia. Wskutek tego wymiana takich nawierzchników była utrudniona, a nawet uniemożliwiona; trzymak był zniekształcany, a na skutek dalszych zniekształceń trwałość nawierzchnika była jeszcze mniejsza.

Nawierzchnik według wynalazku posiada prostą budowę, przylega dobrze do obcasa i posiada stosunkowo duże powierzchnie stykowe. Nawierzchnik według wynalazku jest łatwo wymienny i bardzo trwały. Najbardziej pożądane jest wykonanie takiego nawierzchnika, w razie stosowania którego dolna powierzchnia obcasa pozostawałaby nienaruszona; jest to bardzo ważne ze względu na małe rozmiary powierzchni obcasów damskich oraz na występujące wysokie naprężenia.

Według wynalazku trzymak jest wykonany w postaci masywnej ramy, przymocowanej do obcasa, i posiada powierzchnie boczne, prostopadłe lub prawie prostopadłe do powierzchni obcasa. Prostopadłe boczne powierzchnie trzymaka wraz z odpowiednimi ściankami wgłębienia nawierzchnika stanowią wewnętrzne i zewnętrzne powierzchnie stykowe. W celu zmniejszenia jednostkowego obciążenia powierzchni oraz w celu rozłożenia naprężeń na różnokierunkowe części składowe, rama posiada występy boczne o tej samej wysokości, co rama; występy te powiększają powierzchnię stykową między trzymakiem i wgłębieniem na-

wierzchnika. Występy te mogą służyć za pomocnicze narzędzia do umocowania trzymaka na obcasie zapomocą śrub lub podobnych narzędzi. W celu uniknięcia rozszerzenia się w nawierzchniku otworów, przez które przechodzi rygiel, oraz w celu osiągnięcia dobrego przylegania nawierzchnika do trzymaka, otwory są otoczone zagięciami znanej płytki metalowej, połączonej z nawierzchnikiem. Zagięcia umieszcza się wewnątrz masywnej ramy, wskutek czego są one chronione przed zużyciem i nie dopuszczają do przesunięcia się ramy względem płytki metalowej. Na przedniej stronie obcasa znajduje się podłużna szczelina, powstająca między płytką trzymaka i wgłębieniem nawierzchnika. W szczelinie tej po umocowaniu nawierzchnika na obcasie leży grzbiet rygla, posiadającego kształt litery U. Wskutek krytego osadzenia grzbietu rygla wraz z bezpiecznikiem, zapobiegającym niepożądanemu przesunięciu się rygla, rygiel może być osadzony tuż za wewnętrznym brzegiem nawierzchnika i blisko dolnej wewnętrznej krawędzi tego brzegu, tak że mimo zmiany nawierzchników na obcasie rygiel może być zdejmowany lub umocowywany w łatwy sposób zapomocą haka lub podobnego narzędzia.

Rysunek przedstawia przykład wykonania wymiennego nawierzchnika do obcasów damskich według wynalazku.

Fig. 1 przedstawia perspektywicznie obcas damski wraz z przymocowanym do niego masywnym trzymakiem, fig. 2 — nawierzchnik z wgłębieniem, fig. 3 — rygiel w kształcie litery U, służący do połączenia nawierzchnika z obcasem, fig. 4 przedstawia widok zdołu obcasa wraz z ramą, fig. 5 — widok zgóry nawierzchnika z wgłębieniem, fig. 6 — przekrój wzdłuż linii VI — VI na fig. 4 i 5, fig. 7 — przekrój obcasa wzdłuż linii VII — VII na fig. 4 i 5, fig. 8 i 9 przedstawiają płytkę metalową, wzmacniającą nawierzchnik, w widoku zgóry oraz

w przekroju poprzecznym wzdłuż linii IX — IX na fig. 8; fig. 10 i 11 — w widoku z góry i w przekroju wzdłuż linii XI — XI na fig. 10 metalową płytkę z zagięciami, przymocowaną do masywnej ramy za pomocą rygla w kształcie litery U, a fig. 12 przedstawia przekrój pomocniczy nawierzchnika z przywulkanizowaną płytką metalową.

Na fig. 1 — 7 litera *a* oznacza trzymak, wykonany w postaci masywnej ramy metalowej o prostopadłych bocznych ściankach, litera *b* — gumowy nawierzchnik, *c* — wgłębienie w nawierzchniku, odpowiadające kształtowi trzymaka, *d* — rygiel w kształcie litery U, służący do połączenia obydwóch części *a* i *b*, przyczem obydwa ramiona tego rygla przechodzą przez otwory *e* ramy *a* oraz otwory *e* wystające części środkowej wgłębienia *c* nawierzchnika *b*. Grzbiet rygla *d* leży w wąskiej szczelinie podłużnej *h*, znajdującej się na przedniej prostoliniowej stronie obcasa między wąskim długim progiem *f* nawierzchnika i zwróconą ku niemu powierzchnią ramy *a*. W przedstawionym przykładzie wykonania grzbiet rygla *d* jest osadzony tuż za wewnętrznym brzegiem progu *f* i przylega do dolnej wewnętrznej krawędzi tego progu.

Do wzmocnienia nawierzchnika *a* i ochrony znajdujących się w nawierzchniku otworów *e* przed rozszerzeniem się służy metalowa płytką *g*, zaopatrzona w zagięcia *h* (fig. 8, 9). Górna krawędź tych zagięć leży na wysokości górnej powierzchni ramy *a*. Zagięcia *h* zajmują wewnątrz ramy takie położenie, że pełna boczna ścianka tych zagięć po nałożeniu nawierzchnika *a* przylega wewnątrz ramy *a* do wąskich boków, wskutek czego płytką *g* wraz z ramą *a* tworzą jakby całość (fig. 10, 11). Zagięcia *h*, mogące posiadać również inny kształt, niż przedstawiony, zapewniają po przywulkanizowaniu płytki *g* do nawierzchnika *b* dobre przyleganie nawierzchnika *b* do ra-

my *a* przy równoczesnem wzmocnieniu tegoż nawierzchnika (fig. 12).

Nawierzchnik *b* zostaje nałożony na ramę *a*, poczem rygiel *d* zostaje wetknięty przez otwory *e* obydwóch łączonych części *a* i *b*. Grzbiet rygla za pomocą odpowiedniego pomocniczego narzędzia *i* (fig. 6) jest wsuwany poza próg *f*. Wymiana nawierzchnika *b* jest uskuteczniata po wyjęciu rygla *d* za pomocą pomocniczego narzędzia *i*. Zakładanie lub wyciąganie ramion rygla odbywa się zatem równocześnie, co umożliwia pewne i szybkie zakładanie i zdejmowanie nawierzchnika oraz dobre przyleganie tegoż nawierzchnika do obcasa.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Wymienny nawierzchnik do obcasów, nakładany prostopadle do powierzchni obcasa i umocowywany za pomocą rygla, przechodzącego przez otwory płytki trzymaka i nawierzchnika, znamienny tem, że trzymak (*a*) jest wykonany w postaci masywnej, przymocowanej do obcasa ramy o prostopadłych bocznych powierzchniach, które opierają się o ścianki wgłębienia (*c*) nawierzchnika (*b*).

2. Nawierzchnik według zastrz. 1, znamienny tem, że powierzchnia ramy (*a*) jest zaopatrzona w występy boczne, które posiadają wysokość ramy i które powodują powiększenie powierzchni stykowej między trzymakiem i wgłębieniem (*c*).

3. Nawierzchnik według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że znana płytką metalową (*g*), połączona z nawierzchnikiem, posiada zagięcia (*h*), służące do przytrzymywania rygla (*d*), a sięgające do wnętrza ramy (*a*).

4. Nawierzchnik według zastrz. 1 — 3, znamienny tem, że na przedniej prostej stronie obcasa, za progiem (*f*) znajduje się wąska długa szczelina (*h*), która jest utworzona między płytką trzymakową (*a*) i wgłębieniem (*c*) i w której po nałożeniu nawierzchnika (*b*) znajduje się grzbiet zna-

nego rygla (*d*), posiadającego kształt litery U.

5. Nawierzchnik według zastrz. 4, w którym grzbiet rygla jest umieszczony za progiem nawierzchnika w celu zapobieżenia przesunięciu się, znamienny tem, że rygiel (*d*), posiadający kształt litery U, jest umieszczony tuż za wewnętrznym brzegiem nawierzchnika (*b*) i blisko dolnej we-

wnętrznej krawędzi tego brzegu, wskutek czego rygiel może być wsuwany i wysuwany bez szkodliwego odkształcania progu nawierzchnika.

Franz Hassel.
Müller & Franke A. G.
Zastępca: Dr. techn. A. Bolland,
rzecznik patentowy.

